

RAUW

Yvonne Deinert

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of vervoelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, november 2016

© 2016 LetterRijn

Auteur: Yvonne Deinert

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: Uitgeverij LetterRijn

Drukwek: Grafistar, Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

The logo for LetterRijn, featuring a stylized 'L' icon followed by the text 'LetterRijn' in a bold, sans-serif font, all contained within a dark rounded rectangular background.

isbn: 978-94-918752-9-8

Lettertype: Minion Pro, 12 pt

De lente begon slecht.

‘Als het aan jou ligt, spreken we nooit wat af,’ zei Iris. ‘Altijd gaan je vrienden voor. Net als dat overdreven sporten. Als ik niet belangrijk ben, zeg het me dan gewoon. Dan kappen we ermee.’ Toen ik niet meteen reageerde, schreeuwde ze: ‘Hallo! Luister je? Hoor je me?’

‘Ja, natuurlijk luister ik,’ antwoordde ik. ‘Wanneer wil je afspreken?’

Iris draaide met haar ogen. ‘Dat heb ik al tig keer gezegd. En ik heb het je gisteren geappt.’

‘Sorry. Ja, ik weet het. Je wilt naar de film. Zo’n romantische toch?’

‘Precies. Acht uur vanavond.’

‘Maar je weet dat ik vanavond ...’

‘Ja, en? Je weet ook wat ik wil.’ Ze nam haar haren bij elkaar en bond ze tot een slordige, maar strenge knot. ‘En je ziet niet eens dat ik naar de kapper ben geweest.’

‘Jawel, je ziet er super uit, maar je geeft me de tijd niet om er iets van te zeggen. Vanavond gaan we naar de film. Ik regel het met de jongens.’ Ik was op haar afgelopen, legde mijn handen op haar kont en trok haar tegen me aan. ‘Vergeef me.’ Zachtjes beet ik in haar oorlelletje, daar had ze de laatste keer zo van genoten. Ze lachte en gaf me een oneindige zoen. Happend naar lucht zei ze: ‘Vanavond. Je laatste kans.’ Daarna maakte ze zich los uit mijn omhelzing, pakte haar fiets en verdween.

Ik blies haar een handkus toe en vloekte. Juist vanavond was de challenge, na acht weken keihard trainen. Niet komen opdagen

was geen optie.

Thuis zag Tim meteen dat er iets aan de hand was. 'Jezus man, het lijkt wel of je door een halter bent gewurgd.' Hij had zich net een cola ingeschonken en wachtte tot de laag schuim was ingezakt. 'Jij ook een glas, of heb je iets sterkers nodig?'

'Doe me ook maar een cola.' Ik schoof een stoel onder de tafel vandaan en plofte erop neer. 'Ik móet om acht uur bij de bios zijn, anders is het exit, heeft Iris gezegd.'

'Dat is duidelijk. Ik hou daar wel van.'

'Maar ik kan niet. Ik moet naar de sportschool. Vanavond is onze challenge.'

'Waarom heb je dat niet gezegd? Dan gaan jullie gewoon naar de late film. Of morgen.' Tim verdeelde het restje cola over onze glazen.

'Ik kreeg gewoon de kans niet.'

'En nu?'

'Geen idee.'

'Kun je die challenge niet afzeggen of verzetten? Zij snappen ook wel hoe die meiden zijn.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Dat had ik dan eerder moeten doen. Als ik me last minute terugtrek, denken ze dat ik zo'n loser ben die het niet aandurft. En verzetten is een drama met al die agenda's.' Tim nam een banaan van de fruitschaal, schildte hem en nam een hap. Een banaan lang bleef het stil.

'Kan jij anders ...' ik aarzelde. 'Natuurlijk staat onze nooit-meer-ruilenafpraak nog, maar wil je voor één keer ...'

'Die afspraak?' Tim lachte luid. 'Man, hoe oud waren we toen? We waren bruggers. Bovendien: nood breekt afspraken. Ik wil dat meissie van jou best een avondje vermaken. Ik verzin wel wat, zodat ze niet ontdekt dat ik het ben. Betaal jij de bios?'

'Echt? Ja, natuurlijk, logisch dat ik betaal. Zal ze erin trappen?'

'Vast wel. Ga jij jezelf maar afmatten. Ik maak er wel iets leuks van. Mag ik haar zoenen? Of beter: moet ik haar zoenen?'

Meteen tongen, of eerst een beetje spelen?’

‘Nee eikel, natuurlijk niet. Zeg maar dat je keelpijn hebt of zo, dat je bang bent dat je ziek wordt en haar niet wil aansteken. Heb je meteen een excuus om direct na de film naar huis te gaan.’

Heel even vroeg ik me af of het misschien minder erg was om bij de jongens een loser te zijn, maar dit leek me echt de beste oplossing. Bij het bestellen van de kaartjes zocht ik speciaal twee plekken uit aan de zijkant van de rij, zodat ze makkelijk weg konden als Iris toch zou ontdekken dat ik het niet was.

‘Een mooi begin van de lente,’ grapte Tim toen ik hem de printjes gaf van de reservering.

‘Je houdt je wel in, hè! Voor de romantiek zorg ik de volgende keer wel weer zelf. Als je nou mijn jack aantrekt en aanhoudt, dat helpt vast. En je moet niet te vroeg zijn, zodat jullie meteen die donkere zaal in kunnen.’

‘Komt goed, broertje.’ Hij gaf me een geruststellende klap op mijn schouder, zonder me echt te overtuigen.

Na de challenge reed ik de straat in en het verbaasde me dat er een politieauto voor ons huis stond. Ik zag nog net hoe mam twee agenten binnenliet. Ik gooide mijn fiets tegen de heg en volgde hen snel. Met gespannen gezichten trokken pap en mam hun jas aan.

‘Wij brengen u wel,’ zei een van de agenten.

‘Kom, ga mee.’ Pap pakte me bij mijn bovenarm en nam me mee richting de politieauto. ‘Tim heeft in de bioscoop een ongeluk gehad. Er is een geluidsbox op zijn hoofd gevallen. Hij ligt op de ic.’

We zaten met ons drieën op de achterbank van de politieauto, hielden elkaars hand vast en zeiden niets, alsof we toen al aanvoelden dat het helemaal mis zou zijn.

In het ziekenhuis werden we ontvangen door een

verpleegkundige. Hij had een vriendelijk, maar ook bedrukt gezicht.

‘Loopt u maar met me mee,’ zei hij en ging voor ons uit een kamertje in. ‘Er komt zo een arts bij u.’

Het kamertje rook misselijkmakend. De stoelen waren hard, het tl-licht feller dan mijn ogen konden hebben.

Na ik-heb-geen-idee-hoelang komt een vrouw met witte jas de kamer binnen. Ze ontnemt ons onmiddellijk alle hoop: ‘Helaas hebben we Tim niet kunnen redden. De hersenbeschadiging was te groot. Het spijt me. Ik zal u naar hem toebrengen. Zijn vriendin is al bij hem.’

Tims verwoeste gezicht zal ik nooit vergeten. Als ik niet had geweten dat hij het was, had ik hem niet herkend. Naast zijn bed zat Iris. Haar arm in een mitella, haar blik volledig in zichzelf gekeerd.

1

‘Vanaf vandaag kijk ik alleen vooruit,’ zegt Bram, misschien wel meer om zichzelf dan om zijn moeder te overtuigen. ‘Ik heb voor Engels nooit een onvoldoende gehaald, dus waarom zou ik me druk maken?’

‘Ja, ja, ik weet het. Veel succes vandaag. Ik weet dat je het kunt. Enne ...’ Mam maakt haar zin niet af.

Bram weet exact waar ze aan denkt en precies dat moet hij uit zijn hoofd houden.

Bij de ingang van de gymzaal trekt Brams maag zich samen. De rijen tafels verlammen zijn spieren. Gewoon mijn kop erbij houden, dan moet het lukken, prent hij zichzelf in.

Marco loopt achter Bram en geeft hem een stevige klap op zijn schouder. ‘Zet hem op.’

De rector ontvangt iedereen met zijn handen voor zijn buik gevouwen, alsof hij in gebed is voor een hoog slagingspercentage. ‘Goedemorgen Marco, goedemorgen Tim, ook voor jullie ...’

‘Bram, dit is Bram.’ Met ogen die vuur lijken te spuwen onderbreekt Marco de rector.

Brams adem blijft in zijn keel steken. In een milliseconde besluit hij niet te reageren.

De rector trekt wit weg, hij hapt naar lucht. ‘Sorry. O, wat erg, sorry. Een grotere fout kon ik niet maken. Bram, ik bedoel Bram. Natuurlijk bedoel ik Bram. Sorry jongen. Echt, mijn verontschuldiging, dit had niet mogen gebeuren. Veel succes Bram, heel veel succes.’

Nee, dit had niet mogen gebeuren. Die gedachte beheerst Bram al zeker acht weken. Het had niet mogen gebeuren, maar het is gebeurd en nooit meer terug te draaien.

Zonder iets te zeggen, loopt Bram de rector voorbij. Hij gaat aan zijn tafel zitten en legt zijn pennen, appel en waterflesje op de hoek van het blad, alsof alles gewoon is. ‘Succes, hè,’ zegt hij tegen Marco, die aan de tafel pal achter hem zit.

De tafel die tijdens de schoolonderzoeken van Tim was.

Nadat de opdrachten zijn uitgedeeld, probeert Bram zich uit alle macht te concentreren op het examen, maar door de blunder van de rector eisen herinneringen alle aandacht van zijn hersencellen op.

Bram sluit zijn ogen, haalt diep adem en spreekt zichzelf in stilte toe: Focus!, maar zelfs nu hij hetzelfde stuk voor de derde keer leest, snapt hij niet eens voor de helft waar het over gaat. Dat heeft hij nooit zo gehad. Hij was altijd goed in Engels, net als Tim.

Bram kijkt de zaal rond. Iedereen zit vol concentratie over de tafel gebogen. Klimtouwen hangen werkeloos tegen de wand. Lijnen op de vloer hebben deze dagen geen betekenis. Zuchtend buigt hij zich weer over de tekst, al gaat een vierde keer lezen hem vast niet helpen. Bram besluit met de vragen te beginnen, maar verliest al snel de hoop dat het punten oplevert. Het had net zo goed Spaans kunnen zijn. Of Russisch.

Thuis wordt Bram hoopvol opgewacht.

‘En?’ vraagt mam.

‘Waardeloos,’ antwoordt hij.

Mam zucht. ‘Je hebt het in ieder geval geprobeerd.’ Ze loopt naar het aanrecht waar hun mokken klaarstaan. ‘Koffie?’

‘Lekker.’ Hij besluit haar niet te vertellen over de blunder van

de rector. Dat zou haar de zoveelste slapeloze nacht opleveren en het verandert niets.

‘Ga je het morgen weer proberen?’ vraagt ze.

‘Ja, lijkt me logisch.’

‘Wiskunde?’

Bram knikt.

‘Je kunt alsnog besluiten om te stoppen en het in de herkansingsperiode opnieuw proberen.’

‘Weet ik.’ Ze hadden het daar uitgebreid met zijn mentor over gehad, maar Bram was bij zijn standpunt gebleven. Die paar weken zouden echt niet uitmaken.

‘Ik vind je dapper,’ zegt mam.

‘Hm. Dat heeft niks met dapper te maken. Ik wil het gewoon en het gaat me lukken ook.’

Het weekend na de eerste twee examens kan Bram eindelijk tijd maken om naar de sportschool te gaan. Na al dat stilzitten en turen in die boeken schreeuwen zijn spieren om kilo’s. Nu kan hij zijn hart met een reden laten kloppen. Vlak na het ongeluk had hij een tijdje gearzeld of hij ooit weer naar de sportschool zou gaan, omdat zonder fitness en zonder challenge alles nog gewoon zou zijn. Gewoon mét Tim en misschien zelfs met Iris. Al snel was hij erachter gekomen dat zijn lichaam teveel verslaafd was aan het sporten. Juist met al die ellende leek de endorfineshot belangrijker dan eten en drinken.

‘En, Kanters, hoe gingen je eerste examens?’ Stefan schuift een extra schijf van vijf kilo aan zijn halter.

‘Waardeloos,’ antwoordt Bram.

‘Klote, denk je dat je het wel haalt?’

Bram heft twintig kilo boven zijn hoofd en laat ze zo langzaam mogelijk zakken. ‘Mijn schoolexamens waren goed, maar nu ben ik het flink aan het verknallen.’ Hij pakt er wat schijven bij

en verhoogt het gewicht. Zweten wil hij, kapot gaan. Niet dat softe gedoe.

‘Ga je stappen vanavond?’ vraagt Stefan.

‘Beter van niet.’

‘Ik ook niet hoor,’ zegt Marco, die het zweet van zijn hoofd veegt na een flinke set push-ups. ‘Ik hou het even rustig, maar in Oostenrijk ga ik helemaal los.’

Bram grinnikt. ‘Die pornofilmpjes op die Alpenweiden zijn allemaal in scène gezet hoor.’

‘Echt? O, shit, dat wist ik niet.’ Marco knipoogt

veelbetekenend. ‘Maar hoe is het met die Iris van jou?’

‘Pff, hoe zal ik het zeggen ...’ Bram verzamelt al zijn krachten en heft de kilo’s.

Het lijkt wel of ze tien keer zo zwaar zijn als net, tot een pijnscheut door een van zijn schouderspieren trekt. De halter landt met een klap in de standaard.

‘O, shit. Au!’

‘Hé Kanters, wat doe je nou?’ roept Marco.

Bram grijpt naar zijn schouder en houdt hem vast, alsof dat de pijn kan wegnemen. Het werkt niet.

‘Ik haal ijs.’ Stefan snelt naar de bar en komt terug met een ijspakking. ‘Koelen, nu meteen.’

Bram probeert zijn arm te heffen, maar iedere beweging voelt als een messteek. De ijspakking verdooft de ellende, zonder hoop te geven dat het echt helpt.

‘Dit komt vandaag niet meer goed. Tijd voor eiwitshakes. Haal jij ze?’ vraagt hij Marco. ‘Laat ze maar op mijn pasje zetten.’

De luidruchtigheid die de jongens normaal in de bar van de sportschool met zich meebrengen, blijft uit. Ze kijken Bram bezorgd aan. Het doet hem denken aan de tijd vlak na het ongeluk, toen iedereen zweeg zodra hij in de buurt kwam. ‘Gelukkig is het links, kan ik in ieder geval schrijven. Anders kan ik mijn examens helemaal vergeten,’ zegt Bram om te stilte

te doorbreken.

‘Lucky you.’ Marco lacht. ‘Maar je moet straks wel kunnen klimmen. Wat moet je anders in Tirol?’

‘Damn, daar had ik niet aan gedacht.’

Na een half uur koelen is de pijn geen snars minder geworden.

Bram probeert zijn arm te bewegen, maar wordt onmiddellijk afgestraft. ‘Shit, Oostenrijk gaat zo nooit lukken. Maandag ga ik meteen naar de fysio. Die vakantie moet doorgaan!’

‘Bram Kanters?’ De fysiotherapeut roept hem de behandelkamer in. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Bram wijst naar zijn schouder en vertelt over zijn te fanatieke actie in de sportschool. ‘Ik baal er zo giga van.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zegt de fysio. ‘En je hoopt over een week van de klachten af te zijn?’

‘Na de examens gaan we met een hele groep klimmen in de bergen.’

‘En lekker beesten?’

‘Neuh, dat valt wel mee, daar heb je de volgende dag veel te veel last van. Bovendien ben je na een dag zo uitgeput, dat je nauwelijks fut hebt om te eten. Vorig jaar zijn we een weekend geweest. Om tien uur lag iedereen te pitten.’

De fysiotherapeut zit op een krukje naast Bram en drukt op allerlei plekken van zijn schouder. Steeds vertrekt het gezicht van Bram.

‘Au, ja precies daar. En er omheen.’

De fysio pakt Brams arm vast en maakt voorzichtig wat bewegingen naar opzij en naar boven. Telkens schiet Bram overeind van de pijn.

‘Ik vrees dat ik slecht nieuws voor je heb. Dit gaat wel een paar weken duren.’

‘Shit! Daar was ik al bang voor.’

Daar gaat de reis waar hij al een eeuwigheid voor aan het trainen is. Dat kan hij er ook nog wel bij hebben. Scheldwoorden schieten door zijn hoofd, maar het helpt geen klap. Dit jaar is écht een klotejaar.

‘Het gaat wel over, hè? Ik heb net mijn toelating op de sportacademie binnen.’

‘Die schouder komt heus goed, maar dat hangt wel van jou af. Je moet echt de tijd nemen en niet te vroeg of te fanatiek gaan trainen.’

‘Pff. Het moét goedkomen. Die vakantie kan ik wel skippen, maar de academie echt niet. Geen idee wat ik anders moet studeren.’

Bij onze studiekeuze hadden we eindelijk een keer geen rekening met elkaar hoeven houden, zoals zo vaak met sporten, kleding en soms zelfs bij vrienden en vriendinnen het geval was geweest. Of beter: ik had geen rekening met Tim hoeven houden. Tim wilde rijk worden en had al snel besloten economie te gaan studeren. Ik wist het heel lang niet, maar economie leek me sowieso niks Daar hoefde ik niet eens over na te denken. Toen ik op een open dag van de sportacademie was geweest, wist ik het: dat wil ik.

‘Sporten? Vermoeiend,’ vond Tim, en ondertussen zag hij zichzelf al bij een Londense bank magic roundabouts maken.

‘Ik word liever moe van sporten dan van 24 uur werken zonder slaap, zoals jij straks gaat doen,’ zei ik.

‘Och, slapende én sportende word je niet rijk.’

Dan maar niet rijk, vond ik.

Thuisgekomen zet Bram de laatste restjes hoop op een wonder uit zijn kop en appt de groep: *Kan niet klimmen. Ga niet mee naar Tirol.* Voorlopig vertrouwt hij op de fysio die zegt dat hij zich om zijn studie geen zorgen hoeft te maken. Tenminste, als

hij niet zakt, maar dat is een heel ander probleem.

Al snel komen de reacties binnen: *Ga je dan helemaal niet mee? Jezus man, is er echt niks aan te doen?*

Bram laat zich op zijn bed vallen en antwoordt: *Zonder klimmen heeft het geen zin mee te gaan.*

Klote, antwoordt Marco.

Een beter woord had Bram er niet voor kunnen verzinnen.

Direct volgt een nieuwe ping van een berichtje, maar dit keer niet in de groep. Bij het zien van de afzender voelt Bram zijn hartslag op hol slaan. Iris. Waarom juist nu? Meteen ziet hij weer voor zich hoe ze hem na de crematie met waterige ogen had aangekeken. Ze droeg een mitella die benadrukte dat het met haar ook anders had kunnen aflopen.

‘Sorry,’ had hij gezegd, in de waan dat hij het daarmee goed zou kunnen maken. Hij was verdwaald geweest in zijn eigen gedachten. Uiteindelijk had ze besloten dat ze hem even niet meer wilde zien, dat ze voor zichzelf de dingen moest verwerken. Bram had het geaccepteerd, alsof ze alleen een drankje had afgeslagen. Pas later beseft hij wat een ongelofelijke slappeling hij was geweest, maar hij had niet het lef gehad contact te zoeken, zelfs niet op de momenten dat ze bij zijn ouders was geweest. Pap en mam hadden haar regelmatig uitgenodigd. Op een of andere manier hielp het hen om haar te zien, omdat ze de laatste was die Tim had gesproken.

‘En we willen haar steunen,’ zeiden ze. Alle keren dat ze bij hen thuis was geweest, had hij er consequent voor gezorgd weg of zogenaamd druk te zijn. Het lukte hem niet om te bedenken hoe ze samen verder moesten, maar nu kan hij haar niet negeren. Hij haalt diep adem, zet de gedachte aan zijn geannuleerde vakantie aan de kant en opent het berichtje.

Ik mis je. Afspreken?

Pff. Wat een timing. Hier zit hij helemaal niet op te wachten,

hoe egotripperig die gedachte ook is, maar hij weet echt niet wat hij met haar wil. Dit waren nou typisch van die momenten dat hij bij Tim zou langsgaan. Vaak zochten ze elkaar op om een beetje te geiten over de meiden die smachtten naar een positieve reactie en om dan flauwe antwoorden te verzinnen die ze nooit gaven. Maar ook voor serieuze, ingewikkelde dingen hielp het om het er samen over te hebben.

Hij kan haar appje niet negeren. De blauwe vinkjes zullen al hebben verraden, dat hij het gelezen heeft.

Is goed, swipet hij met tegenzin. Na het examen.

Wanneer ga je klimmen?, vraagt ze.

Niet. Geblesseerd.

Bram zet zijn telefoon uit, gooit hem aan de kant en sloft naar zijn bureau. Nog maar een proefexamen economie doornemen. Morgen de laatste kans om een goed cijfer binnen te slepen en dat uiterekend met Tims beste vak.

Het avondeten was altijd een van die momenten waar Bram en Tim elkaar overschreeuwden, maar nu is het vaak akelig stil en beperken de gesprekken zich tot oppervlakkigheden over het werk van pap en mam, het weer en de afstemming van agenda's. Regelmatig probeert mam het over andere, belangrijkere dingen te hebben, maar Bram wordt er steeds beter in het gesprek zo snel mogelijk terug te brengen naar dagelijkse onbenulligheden, soms zelfs geholpen door pap. 'Ben je vanavond thuis?' vraagt mam.

Bram knikt. 'Moet nog wat voor eco doen.'

'Iris komt straks op de koffie. Kom jij dan even beneden een kopje drinken?'

'Dat weet ik niet hoor,' zegt Bram met een zucht. 'Ik wil op tijd naar bed.' Waarom doet Iris dit?, vraagt hij zich af. Hij heeft toch gezegd dat hij pas na het examen wil afspreken.

'Ik denk dat zij het ook fijn vindt je te zien,' zegt mam.

‘Iris heeft het ook niet makkelijk,’ vult pap aan.

‘Ik wel dan.’ Bram is geneigd weg te lopen van tafel, maar hij houdt zich in. ‘Ik zie straks wel.’

Pap en mam kijken elkaar aan.

Laat maar, seint mam, alsof Bram dat niet ziet.

Hij besluit haar maar in die waan te laten.

Na het afruimen van de tafel vertrekt Bram naar boven. ‘Ga mijn eco doen.’ Maar in plaats van zijn examenbundels te pakken, klapt hij zijn laptop open, doet de oortjes in en start een serie op. Even later hoort hij de bel. Hij legt zijn ecoboeken voor zich op zijn bureau en doet een van de oortjes uit, zodat hij mam straks hoort aankomen en hij zijn hardaan-de-studieshow kan opvoeren. Hij weet zeker dat ze hem zo komt ophalen.

En ja hoor, het is nog geen kwartier later wanneer het kraken van de traptreden verraadt dat mam naar boven komt. Hoewel bij iedereen dezelfde treden kraken, herkent Bram haar loopje foutloos. Hij klapt de laptop dicht en draait zich om naar de deur die direct daarop door mam wordt geopend. ‘Kom je koffiedrinken? Iris is er.’

Quasi geconcentreerd buigt Bram zich over zijn boeken.

‘Misschien straks. Ik zit net midden in een lastig hoofdstuk.’

Mam blijft in de deuropening staan. ‘Kom op, Bram. Eén kop koffie. Neem een beetje je verantwoordelijkheid. Je weet net zo goed als ik dat je jezelf meer dan genoeg hebt voorbereid op dat examen.’

Bram trekt een grimas. ‘Geef me vijf minuten.’

Nadat mam naar beneden is gegaan, staat Bram op van zijn stoel en geeft hij een denkbeeldige tegenstander een paar flinke karatetrappen. Aan stoten durft hij zich niet te wagen, zonder beweging is zijn schouder al pijnlijk genoeg. Een paar scheldwoorden vliegen door de kamer. Dan zet hij koers naar beneden. Een magneet lijkt hem tegen te willen houden, maar

hij zet door. Hij is tenslotte de oorzaak van de shit waarin Iris zit. Ook zij moet ermee zien te dealen.

‘Hoi,’ zegt hij tegen pap, mam en Iris, zonder zich echt tot iemand te richten. ‘Willen jullie al een refill?’ Hij wijst naar de lege kopjes.

‘Ik niet,’ zegt mam. ‘Ga jij maar zitten. Ik haal wel koffie voor je.’

Zwijgend luisteren ze naar de geluiden van het koffiezetten, alsof het een muziekstuk is.

‘Hoe is het met je schouder?’ vraagt Iris ineens.

‘Pijnlijk,’ antwoordt Bram. ‘Met die van jou?’

Bizar dat ze alle twee met hun schouder zitten. Je zou bijna denken dat Tim hem zo heeft gestraft.

‘Beter. Af en toe nog last, maar het gaat wel. Ik heb geluk gehad,’ zegt Iris.

Die laatste woorden klinken raar.

Alsof Iris zijn reactie ziet, licht ze toe: ‘Nou ja, eh, ik bedoel: ik hoef mijn vakantie niet te annuleren.’

‘Ja, het is wel balen. Misschien volgend jaar.’

Weer wint de stilte terrein, tot mam aan Iris vraagt: ‘Hoe is het met je studie?’

‘Gaat wel. Ik heb een aantal tentamens mogen uitstellen,’ zegt Iris. ‘Gelukkig hebben ze er begrip voor dat ik mijn kop er niet altijd bij kan houden. En jouw examens?’ Ze kijkt naar Bram.

‘Mijn laatste tentamens mocht ik laten vervallen, maar de examens daar kan ik niet onderuit. Morgen eco. Laatste vak. Moet ik zo nog wel wat voor doen.’ Hij werpt een blik op zijn horloge om in te schatten of hij alweer naar boven kan.

‘Ik zet snel een tweede kop koffie en thee voor jullie,’ zegt mam, ongetwijfeld om hem langer beneden te houden.

‘Hoe heb je het tot nu toe gemaakt?’

Bram haalt zijn schouders op. ‘Lastig in te schatten, maar ik hou rekening met het ergste.’

‘Het is ook niet makkelijk; en al helemaal niet om nu ook examen te doen,’ zegt pap met een lichte aarzeling. Iris en Bram schudden hun hoofd. Iris snift.

‘Lekker mam. Goede koffie is dit,’ zegt Bram als ze met de kopjes de kamer in komt. ‘We hebben een nieuw apparaat. Zo’n volautomaat. Ik vind het wel grappig om allerlei soorten bonen uit te proberen,’ licht hij toe aan Iris.

‘Tja, daarin kan ik je niet adviseren,’ antwoordt ze. ‘Ik houd het bij thee.’

Na hun tweede kop te hebben gedronken en vooral koetjes en kalfjes te hebben uitgewisseld, besluit Bram dat hij inmiddels met goed fatsoen kan vertrekken.

‘Nu ga ik echt weer aan het werk,’ zegt hij. ‘Al is het maar om wat compensatiepunten binnen te slepen.’

‘Oh, oké. Succes,’ stamelt Iris. ‘Dan ga ik zo ook maar.’ Ze schuift op de bank naar voren om te vertrekken.

‘Ach nee, meid, blijf nog even,’ zegt mam. ‘Ik vind het fijn om je wat langer te spreken.’

Bij de deur draait Bram zich om. ‘Nou, doe dan. Sterkte met je schouder.’ Hij loopt weg, het laatste dat hij van haar ziet, is hoe ze terugschuift op haar plek. Of beter: Tims plek, maar dat zal ze niet beseffen.

Bram hoeft niet lang te zoeken. De kleurige berg sporttassen, maar vooral het geschreeuw van de jongens is niet te missen op het perron. Sommige reizigers kijken geïrriteerd naar de herrieschoppers. Anderen lijken juist geamuseerd.

‘Hé, Kanters! Tof man, dat je langskomt,’ roept Marco.

De anderen duwen Marco half opzij en willen weten of Bram echt niet meegaat.

‘We dragen je wel de berg op,’ verzint Stefan.

‘Eitje,’ bluft Marco.

Voor Bram weet wat er gebeurt, nemen ze hem op hun schouders en hossen een rondje over het perron, alsof hij het kampioensdoelpunt heeft gescoord. Terug bij de tassenberg laten ze hem weer zakken. Een pijnlijke scheut trekt door zijn schouder, maar hij vertrekt geen spier.

‘Zie je, no problem,’ zegt Stefan. ‘Ga gewoon mee. We maken er hoe dan ook wat leuks van. Haal snel een ticket. In Oostenrijk kan je wel een tandenborstel kopen en de rest leen je van ons. Jij hebt ook je vakantie verdiend na dat geploeter op die suffe examens.’

Bram slaat zijn goede arm om Stefan. ‘Thanks, maar ik zie het echt niet zitten.’

De rode trein die vlak voor hen stopt, maakt een eind aan het gesprek. De jongens graaien hun tas van de stapel, geven Bram een klap op zijn rug, een stoot tegen zijn arm of een boks en lopen naar de openstaande deur. Van buiten ziet het eruit alsof ze in de wagon over elkaar tuimelen en hun bagage